

Arrest

nr. 295 955 van 20 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door: dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door X, op 30 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit en werd je geboren in het dorp Tal Gozar (provincie Kunduz, district Chahr Dara). Daar heb je ook je hele leven gewoond met je ouders, je broer H.(...) en je drie zussen. Het gebied werd steeds door de taliban gecontroleerd. Je bent een etnische Pasjtoen en hangt de soennitische islam aan. Gedurende 3 à 4 jaar liep je school waardoor je in zekere mate kunt lezen en schrijven. Je volgde ook Koranlessen in de moskee.

Jouw vader was sinds lange tijd werkzaam voor de Amerikanen. Hij transporteerde brandstof voor vliegtuigen van de ene plaats naar de andere, en deed steden als Kaboel, Mazar-e-Sharif en Kunduz aan. Op een gegeven moment ontdekte de taliban dit en begonnen zij H.(...) hierover aan te spreken. Ook leverden ze twee dreigbrieven aan hem af. Er werd vervolgens beslist dat H.(...) het land moest verlaten. Hij reisde op zichzelf naar België en diende hier op 31/01/2014 een verzoek om internationale bescherming in als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (...). Het CGVS kende hem op 03/10/2014 het statuut van vluchteling toe.

Rond de periode van H.(...)'s vertrek werd jouw vader opgepakt door de taliban en zo'n 1 à 1,5 jaar in gevangenschap gehouden. Daarna lieten zij hem vrij dankzij een tussenkomst van de dorpsouderen. Gedurende een tijdje werkte je vader niet meer, maar door toedoen van financiële problemen hervatte hij uiteindelijk zijn eerdere werkzaamheden voor de Amerikanen. Hij kwam niet meer naar huis, zoals hij vroeger deed, maar sprak ongeveer één keer om de 2 à 3 maanden met je moeder af in het districtscentrum. Bij momenten ging je met haar mee.

De taliban begon jou 6 à 7 maanden voor je vertrek ook lastig te vallen. Twee van hun leden klampten jou toen aan nabij de moskee in het dorp, met de vraag waar je vader zich bevond. Je antwoordde dat je dat niet wist. Zij uitten bedreigingen en zeiden ook op de hoogte te zijn van jouw broers verblijf in het buitenland. Ongeveer 3 maanden later bezochten diezelfde talibs je huis en vroegen ze opnieuw naar je vader. Hetzelfde gebeurde iets meer dan een maand voor je vertrek. Ditmaal sloegen zij jou ook op de neus. Jij en je moeder bezochten nadien je vader in het districtscentrum en, nadat je hem inlichtte van al het voorgaande, besloot hij dat ook jij het land moest verlaten. Dit deed je uiteindelijk in de maand hut (= februari/maart) met behulp van je paternale oom. Hij voerde je naar Kaboel, van waaruit je met smokkelaars verder reisde. Sindsdien is er geen nieuws meer over jouw vader; noch jij noch je andere gezinsleden weten waar hij is.

Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië (Eurodac-hit d.d. 27/10/2021), Hongarije, Oostenrijk (Eurodac-hit d.d. 12/11/2021), Zwitserland en Frankrijk reisde je naar België. Je was ongeveer 9 maanden onderweg. Op 07/12/2021, daags na jouw aankomst in het Rijk, deed je een verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In geval van een terugkeer naar Afghanistan vrees je de taliban, die je als ongelovige zal beschouwen vanwege jouw vaders tewerkstelling en jouw verblijf hier.

Ter staving van jouw verklaringen diende je de volgende documenten in: de twee dreigbrieven die je broer ontving, de werkbadge van je vader en een brief geschreven door zijn werkgever. De stukken betreffen allen kopieën.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na een persoonlijk onderhoud wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

Wat betreft jouw broer H.(...), moet eerst en vooral worden aangestipt dat het CGVS aan H.(...)'s verklaringen over zijn persoonlijke problemen met de taliban, geen geloof hechtte. Meer bepaald wist hij niet te overtuigen van de tewerkstelling van jullie vader. Zijn beschrijvingen daarover waren niet doorleefd, hij kon niet zeggen voor welk bedrijf jullie vader werkte of wie zijn collega's waren, en hij diende geen enkel document of foto in ter staving van jullie vaders werk hoewel er een vriend van jullie oom wel andere documenten (i.e. twee dreigbrieven) had overgemaakt (zie CGVS 14/10495 II p.12-13, p.16; zie ook vragenlijst 14/10495). Daarnaast beweerde H.(...) dat hij op vraag van jullie vader 'boekjes van het christendom' moest uitdelen op publieke plaatsen in het dorp doch ook daarover bleken zijn verklaringen niet alleen vaag (i.e. over de inhoud van deze boekjes en de reden waarom deze moesten worden uitgedeeld) maar ook bijzonder onwaarschijnlijk. Dat jouw vader dat soort opdracht zou geven aan een van zijn (toen) minderjarige zonen in een rurale conservatiefislamitische gemeenschap, met het risico dat de taliban (of iemand anders van het dorp) jouw broer kon onderscheppen en behoorlijk zwaar straffen, kon immers niet worden aangenomen. Het lucratieve karakter van dit karwei'tje woog daar niet tegen op (zie CGVS 14/10495 II p.13). Dat het ook omwille van geldredenen was dat jouw vader bleef verder werken voor de Amerikanen, ondanks het gegeven dat de taliban H.(...) volgens zijn verklaringen eerder al eens hadden overgoten met een bijtende vloeistof en hem daarna een dreigbrief hadden overhandigd net omwille van die tewerkstelling, deed eveneens zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas (CGVS 14/10495 I p.10; CGVS 14/10495 II p.6 p.12). Eenzelfde vaststelling volgde uit het gegeven dat H.(...) bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord repte over een dergelijke aanval met bijtende vloeistof – hoewel dit het startpunt van zijn persoonlijke problemen zou zijn en zijn verklaringen bij DVZ overigens erg uitgebreid waren – en ook uit het gegeven dat H.(...) bij DVZ en op zijn eerste persoonlijk onderhoud aangaf dat jullie moeder na het ontvangen van de tweede dreigbrief sprak met jullie vader daarover, terwijl hij op zijn tweede onderhoud beweerde dat jullie vader daar nooit van op de hoogte werd gesteld (CGVS 14/10495 I p.10; CGVS 14/10495 II p.14; zie vragenlijst 14/10495). Het CGVS oordeelde tot slot dat de twee dreigbrieven die H.(...) indiende onvoldoende bewijskrachtig waren om een ander licht te werpen op zijn ongeloofwaardige verklaringen, gelet op de wijdverbreide corruptie en documentenfraude in Afghanistan (zie ook infra).

Niettegenstaande het CGVS van oordeel was dat jouw broer zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk had gemaakt, nam het CGVS wel aan dat hij, die op dat ogenblik een niet-begeleide minderjarige vreemdeling van 15 jaar oud was afkomstig uit Kunduz, niet over een ondersteunend familiaal netwerk beschikte in gebieden waar op dat ogenblik geen sprake was van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Jouw broer kwam daarom in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus. Desalniettemin werd jouw broer ten onrechte erkend als vluchteling. Gelet op het gegeven dat er niet kon gesteld worden dat de erkenning in hoofde van jouw broer het gevolg was van feiten die hij verkeerd had weergegeven of achtergehouden, en het ongeloofwaardig karakter van zijn asielmotieven reeds gekend was op het ogenblik dat de vluchtelingenstatus werd erkend, is het CGVS niet bevoegd om over te gaan tot een intrekking van de hem eerder verleende vluchtelingenstatus. Het gegeven dat jouw broer zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk had gemaakt, betreft immers geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/7 van de Vreemdelingenwet en kan als dusdanig dan ook geen aanleiding geven tot een intrekking van zijn vluchtelingenstatus.

Echter, de omstandigheid dat jouw broer onterecht erkend werd als vluchteling en de wet de commissaris-generaal niet toestaat hieraan nog te remediëren middels de intrekking van zijn beslissing, staat niet in de weg dat dit element wel nog in rekening wordt genomen bij de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming.

Zelf verklaarde je tijdens je persoonlijk onderhoud eveneens dat je uit Afghanistan vertrokken bent omdat je problemen kreeg vanwege je vaders tewerkstelling bij de Amerikanen, en verwees je naar de twee eerder vermelde dreigbrieven aan het adres van H.(...) (zie CGVS 21/21803 [voorts: 'CGVS'] p.17, p.20, p.22). Je bouwt met andere woorden voort op zijn eerdere asielfrelaas en bracht overigens geen andere vluchtmotieven ter sprake (CGVS p.22). Nog los van het feit dat dat relaas eerder reeds ongeloofwaardig werd geacht door het CGVS (zie supra), zijn er ook doorheen jouw verklaringen verschillende vaststellingen die dat lijken te bevestigen:

Zo kon ook jij amper toelichting geven over de werkzaamheden van je vader. Toen er bij DVZ hiernaar gepeild werd, antwoordde je kortweg 'geen informatie' te hebben, zonder meer (zie vragenlijst). Op het persoonlijk onderhoud verklaarde je dan weer te 'denken' dat hij brandstof van vliegtuigen vervoerde voor de Amerikanen (CGVS p.11-12). Dat je daar niet zeker van leek, is al opmerkelijk. Gevraagd naar zaken als je vaders eerdere scholing, de periode wanneer hij begon met dat werk en zijn drijfveer om dat te beginnen doen, moest je het antwoord telkens schuldig blijven (CGVS p.11-12). Ook gevraagd naar het

voertuig waarmee hij reed en wie zijn baas was, ging je volledig de mist in (CGVS p.12-13). Buiten de Amerikanen werkte hij volgens jou misschien met andere buitenlanders maar wie zij zijn, wist je niet (CGVS p.12). Je kon evenmin duiden of je vader nog andere taken had buiten brandstof vervoeren, en of hij al dan niet met een bedrijf of organisatie samenwerkte (CGVS p.12). Dat je dat laatste niet wist, is erg opvallend gelet op de werkbadge die je indiende, waarop staat dat hij voor een groep genaamd 'Watan Risk Management' werkte als 'bewakingsagent' (zie map 'documenten'). Het is zeer merkwaardig dat jij jouw asielaanvraag grotendeels baseert op je vaders beroep, maar de documenten die je daarover indient blijkbaar nooit hebt doorgenomen (al dan niet met de hulp van een andere persoon die Engels begrijpt). Ook de brief die jij neerlegde is in tegenstrijd met jouw verklaringen. Hoewel het in wezen een aanbevelingsbrief is waarin wordt gemotiveerd waarom jouw vader en zijn gezin een Special Immigrant Visum (SIV) voor de Verenigde Staten zouden moeten krijgen (zie map 'documenten'), verklaarde jij daarentegen dat je denkt dat het een contract of overeenkomst is en dat je vader geen intenties had om het land te verlaten, iets waar je na confrontatie niet kon ophelderen (CGVS p.22-23; p.26-27).

Ook over je vaders gevangenschap en jouw persoonlijke confrontaties met de taliban legde je geen geloofwaardige verklaringen af. Toen het CGVS jou vroeg naar de plaats waar hij werd opgepakt, de plaats waar hij gevangen zat en eventuele problemen die hij tijdens zijn gevangenschap ondervond, tastte je opnieuw volledig in het duister (CGVS p.26). Nochtans zijn dit vrij algemene zaken die, zeker na jouw vaders vrijlating, logischerwijze besproken werden binnen jouw gezin en waarover je, zelfs als minderjarige, toch een en ander moet hebben opgevangen. Echter kon je zelfs niet zeggen of hij voor, dan wel na, het vertrek van je broer H.(...) werd gevangengenomen, wat bezwaarlijk doorleefd overkomt (CGVS p.26). Anderzijds kan worden afgevraagd waarom de taliban gedurende een jaar of zelfs anderhalf jaar energie zou stoppen (i.e. voeding, manschappen voor bewaking, etc.) in het gevangen houden van een persoon die zij beschuldigen van samenwerking met de Amerikanen (CGVS p.26). Indien hij maandenlang niet was ingegaan op de eisen in hun dreigbrieven en zij zo hardhandig optraden dat zij zelfs jouw broer met een bijtende vloeistof toetakelden, dan hadden ze naar alle logica jouw vader gedood vanaf het moment dat ze hem vatten (CGVS 14/10495 I p.10; zie map 'documenten'). Een ander gegeven dat geen steek houdt, is dat jouw vader tot aan jouw vertrek (en dus na zijn gevangenschap) zijn werkzaamheden voor de Amerikanen zou hebben verdergezet, hoewel net dat werk er beweerdelijk voor gezorgd had dat een van zijn zonen met brandwonden in het ziekenhuis belandde en uiteindelijk het land moest ontvluchten (CGVS p.14). Het financiële argument weegt opnieuw allerminst op tegen de grote risico's voor hemzelf en de rest van jullie gezin (CGVS p.26-27). Met dit alles in het achterhoofd kan trouwens niet alleen de handelswijze van je vader, maar ook die van je moeder niet overtuigen. Zo stelde je dat jij je vader pas voor het eerst inlichtte over jouw persoonlijke problemen met de taliban toen je reeds drie keer bedreigd was, zo'n 5 à 6 maanden nadat die bedreigingen begonnen waren (CGVS p.21). Gevraagd of je moeder hem eerder had proberen te contacteren (al dan niet met behulp van iemand anders) om hem daarover in te lichten, verklaarde je van niet (CGVS p.21), wat niet aannemelijk is gezien alle eerdere gebeurtenissen. Hetzelfde geldt voor jouw verklaring als zou je moeder na het eerste dreigement gewoon gezegd hebben dat je je geen zorgen moest maken (CGVS p.20). Verder kan nog worden gewezen op het vreemde gegeven dat de taliban er, na hun eerste twee dreigementen tegen jou, telkens meer dan een maand tijd lieten overgaan alvorens opnieuw iets van zich te laten horen (CGVS p.18-19). Nochtans hadden zij jouw dorp onder hun controle hadden en hadden zij veel daadkrachtiger kunnen optreden (CGVS p.8). Dat zij ten tijde van hun laatste twee dreigementen tot aan jouw huis kwamen om te vragen waar je vader was, maar zij jullie huis zelf niet binnen gingen, bijvoorbeeld om te verifiëren of hij niet thuis was, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van al deze incidenten (CGVS p.20).

Het CGVS stelt bovendien verschillende tegenstrijdigheden vast binnen jouw asielverklaringen. Hoewel jij op het persoonlijk onderhoud aangaf dat de taliban jou driemaal kwam aanspreken, en hierbij de eerste en tweede keer zeiden "als je geen informatie geeft over je vader zullen we je niet zomaar laten" (CGVS p.18-19, p.29), verklaarde je bij DVZ iets anders. Je werd verschillende keren bedreigd door de taliban met dreigbrieven, zo zei je toen, maar men was jou nooit persoonlijk komen bedreigen (zie vragenlijst). De argumenten dat je je niet herinnert wat je bij DVZ verklaard hebt en dat je toenmalige tolk zei dat je snel moest antwoorden zodat het interview sneller gedaan was, zijn weinig ernstig en kunnen niet overtuigen (CGVS p.27). Dat er bij DVZ werd gevraagd om samenvattend de feiten die leidden tot je vertrek weer te geven, biedt immers geen verklaring voor het gegeven dat je later in de procedure met een volledig andere versie op de proppen komt. Het gaat hier per slot van rekening om de kern van jouw asielmotieven. Daarnaast waren ook jouw verklaringen over de situatie van jouw familie na je vertrek, niet eensluidend. Je verklaarde slechts één paternale oom te hebben (CGVS p.16) en ook dat hij degene was die jouw reis uit Afghanistan regelde (CGVS p.28). Hij zou momenteel pal naast het huis van jouw moeder en zussen in het dorp wonen en je wees nog op zijn behulpzame karakter: "als er iets is, helpt hij ons"

(CGVS p.28). Jou vervolgens gevraagd of jouw familie nog problemen met de taliban kende na jouw vertrek, beweerde van niet en haalde je het argument aan dat er “geen man bij jullie thuis woont” en dat voornoemde oom tegen je moeder en zussen zou hebben gezegd “trek jullie plan maar en steek ons niet in de problemen” (CGVS p.29). Dat jouw verklaringen niet consistent zijn, moge duidelijk zijn. Een andere tegenstrijdigheid die zich stelt, en die de geloofwaardigheid van de beweerde problemen van jouw gezin eveneens ten stelligste ondermijnt, houdt verband met de eerder vermelde aanval op H.(...). Gevraagd wat hij had meegemaakt voor zijn vertrek, gaf je eerst een resem nietszeggende antwoorden, om pas na herhaaldelijk doorvragen enkel te kunnen zeggen dat hij mondeling bedreigd werd en dreigbrieven ontving (CGVS p.25). Toen het CGVS jou daarna vroeg of de taliban ooit geweld gebruikte tegenover je broer, moest je het antwoord schuldig blijven (CGVS p.25). Even later geconfronteerd met het gegeven dat dat volgens H.(...) wél gebeurde en gevraagd hoe ze hem precies aanvielen, bleef je vreemd genoeg zeggen dat je dat niet wist en, vervolgens geconfronteerd met zijn relaas over de aanval met een bijtende vloestof, bleek jouw antwoord nog verbazender: “ik heb het gezien op de rechterhand van mijn broer dat hij een litteken heeft, dat zijn vel was weggefallen door iets maar ik weet niet door wat, en ik heb het ook niet gevraagd” (CGVS p.25). Indien H.(...) hier werkelijk slachtoffer van werd en jij in de nasleep daarvan ook problemen kreeg met de taliban, kan op geen enkele manier worden aangenomen dat jouw moeder, jouw oom of je broer zelf – bij wie je nota bene inwoont hier in België (CGVS p.4) – daar nooit over zouden hebben gesproken met jou, zelfs niet in de aanloop van jouw persoonlijk onderhoud in kader van jouw asielpcedure.

Tot slot, maar niet in het minst, wenst het CGVS nog te wijzen op informatie van de DVZ waaruit blijkt dat jouw broer H.(...) inmiddels gehuwd is met een Afghaanse, genaamd (...), en dat zij op 13/04/2022 vanuit de Belgische ambassade in Islamabad een Belgisch visum heeft aangevraagd zodoende jouw broer in België te kunnen vervoegen. Deze visumaanvraag werd evenwel geweigerd op 10/10/2022. Uit de gegevens van DVZ, waarvan een kopie werd toegevoegd aan jouw administratief dossier, blijkt dat het huwelijk tussen H.(...) en bovenstaande dame op 22/07/2021 plaatsvond en dat jouw broer op dat moment gevestigd was in Kaboel, hetgeen bijzonder opvallend is (zie vertaling huwelijksakte ‘marriage certificate’ en ‘particulars of the bridegroom’ in map ‘landeninformatie’). De vaststelling dat jouw broer teruggereisd is naar Afghanistan en daar was op een moment dat jij volgens je verklaringen onderweg was naar België (CGVS p.29-30) na een vertrek uit dat land vanwege problemen met de taliban waar hij ook betrokken bij was, toont opnieuw aan dat het relaas dat jij op het CGVS bracht, en ook dat van hem, over de hele lijn bedrieglijk mag worden genoemd.

Gelet op voorgaande overwegingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de tewerkstelling van jouw vader en ook niet aan de problemen die hij en de leden van zijn gezin (waaronder je broer H.(...) en jijzelf) daardoor hebben gekend. Er kan daarom evenmin worden aangenomen dat jouw vader momenteel verdwenen zou zijn (CGVS p.14; zie ook vragenlijst). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat jijzelf, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, niet meer zou kunnen rekenen op de ondersteuning van een familiaal netwerk ter plekke.

De documenten die jij indiende kunnen niet leiden tot een ander besluit. Aan de twee dreigbrieven kan geen wezenlijke bewijswaarde worden toegekend gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om een dergelijke tekst te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Dergelijke stukken hebben enkel waarde wanneer zij worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Daarenboven blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. Omwille van deze reden vormen ook de kopieën van een werkbadge en aanbevelingsbrief, die aan jouw vader zouden toebehoren, op zich geen sluitend bewijs voor zijn beweerde werkzaamheden voor de Amerikanen. Temeer het slechts kopieën betreffen, waarvan de herkomst al helemaal niet kan worden nagegaan, en jij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde over de inhoud ervan (zie supra), wat doet vermoeden dat het in deze daadwerkelijk om frauduleus verkregen stukken gaat. Je verklaarde voorts nog over een (kopie van een) Afghaanse taskara te beschikken maar je diende deze na afloop van het persoonlijk onderhoud niet in aan het CGVS, hoewel jou dat gevraagd werd (CGVS p.23-34). Hoe dan ook zou die enkel jouw verklaringen omtrent jouw nationaliteit, identiteit en herkomst kunnen ondersteunen, elementen die niet ter zake doen in onderhavige beslissing.

Het CGVS herhaalt ten slotte dat jouw broer H.(...) in 2014 ten onrechte erkend werd als vluchteling, daar er geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen over jullie vaders beroep en zijn beweerde problemen met de taliban (zie supra). Er moet worden aangestipt dat het loutere feit dat jij familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België, niet tot gevolg heeft dat de bevoegde

Belgische instanties ertoe gehouden zijn om aan jou ook een internationale beschermingsstatus te verlenen. Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Bijkomend wijst het CGVS erop dat de veiligheidssituatie in Afghanistan fundamenteel gewijzigd is ten opzichte van het ogenblik van het asiolverzoek van jouw broer H.(...). Verdere toelichting daarover staat beschreven, en kan je lezen, in de paragrafen verderop in deze beslissing (zie infra).

De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling jou niet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal

provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de

periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Chahr Dara (provincie Kunduz). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen

van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie

voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont

enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot jouw vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel jij daar gedurende 3 à 4 jaar school te hebben gelopen en ook Koranlessen te hebben gevolgd in de moskee (CGVS p.9-10). Ook heden identificeer je je als soennitisch moslim en verklaar je nog steeds te geloven (CGVS p.5-6). Ook onderhoud je van hieruit contact met je familie in Afghanistan (CGVS p.9). Verder staan er op jouw Instagramprofiel, dat je tijdens het persoonlijk onderhoud opgaf (CGVS p.17), twee foto's waarop jij te zien bent in traditionele Afghaanse kledij in een Belgisch uitzienend landschap (zie map 'landeninformatie'). Gelet op de voorgaande elementen kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het geteendeel blijkt.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt dat verzoeker kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekende partij evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Na een persoonlijk onderhoud wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

(...)

Zelf verklaarde je tijdens je persoonlijk onderhoud eveneens dat je uit Afghanistan vertrokken bent omdat je problemen kreeg vanwege je vaders tewerkstelling bij de Amerikanen, en verwees je naar de twee eerder vermelde dreigbrieven aan het adres van H.(...) (zie CGVS 21/21803 [voorts: ‘CGVS’] p.17, p.20, p.22). Je bouwt met andere woorden voort op zijn eerdere asielrelaas en bracht overigens geen andere vluchtmotieven ter sprake (CGVS p.22). (...), zijn er ook doorheen jouw verklaringen verschillende vaststellingen die dat lijken te bevestigen:

Zo kon (...) jij amper toelichting geven over de werkzaamheden van je vader. Toen er bij DVZ hiernaar gepeild werd, antwoordde je kortweg ‘geen informatie’ te hebben, zonder meer (zie vragenlijst). Op het persoonlijk onderhoud verklaarde je dan weer te ‘denken’ dat hij brandstof van vliegtuigen vervoerde voor de Amerikanen (CGVS p.11-12). Dat je daar niet zeker van leek, is al opmerkelijk. Gevraagd naar zaken als je vaders eerdere scholing, de periode wanneer hij begon met dat werk en zijn drijfveer om dat te beginnen doen, moest je het antwoord telkens schuldig blijven (CGVS p.11-12). Ook gevraagd naar het voertuig waarmee hij reed en wie zijn baas was, ging je volledig de mist in (CGVS p.12-13). Buiten de Amerikanen werkte hij volgens jou misschien met andere buitenlanders maar wie zij zijn, wist je niet (CGVS p.12). Je kon evenmin duiden of je vader nog andere taken had buiten brandstof vervoeren, en of hij al dan niet met een bedrijf of organisatie samenwerkte (CGVS p.12). Dat je dat laatste niet wist, is erg opvallend gelet op de werkbadge die je indiende, waarop staat dat hij voor een groep genaamd ‘Watan Risk Management’ werkte als ‘bewakingsagent’ (zie map ‘documenten’). Het is zeer merkwaardig dat jij jouw asielaanvraag grotendeels baseert op je vaders beroep, maar de documenten die je daarover indient blijkbaar nooit hebt doorgenomen (al dan niet met de hulp van een andere persoon die Engels begrijpt). Ook de brief die jij neerlegde is in tegenstrijd met jouw verklaringen. Hoewel het in wezen een aanbevelingsbrief is waarin wordt gemotiveerd waarom jouw vader en zijn gezin een Special Immigrant

Visum (SIV) voor de Verenigde Staten zouden moeten krijgen (zie map 'documenten'), verklaarde jij daarentegen dat je denkt dat het een contract of overeenkomst is en dat je vader geen intenties had om het land te verlaten, iets waar je na confrontatie niet kon ophelderen (CGVS p.22-23; p.26-27).

Ook over je vaders gevangenschap en jouw persoonlijke confrontaties met de taliban legde je geen geloofwaardige verklaringen af. Toen het CGVS jou vroeg naar de plaats waar hij werd opgepakt, de plaats waar hij gevangen zat en eventuele problemen die hij tijdens zijn gevangenschap ondervond, tastte je opnieuw volledig in het duister (CGVS p.26). Nochtans zijn dit vrij algemene zaken die, zeker na jouw vaders vrijlating, logischerwijze besproken werden binnen jouw gezin en waarover je, zelfs als minderjarige, toch een en ander moet hebben opgevangen. Echter kon je zelfs niet zeggen of hij voor, dan wel na, het vertrek van je broer H.(...) werd gevangengenomen, wat bezwaarlijk doorleefd overkomt (CGVS p.26). Anderzijds kan worden afgevraagd waarom de taliban gedurende een jaar of zelfs anderhalf jaar energie zou stoppen (i.e. voeding, manschappen voor bewaking, etc.) in het gevangen houden van een persoon die zij beschuldigen van samenwerking met de Amerikanen (CGVS p.26). Indien hij maandenlang niet was ingegaan op de eisen in hun dreigbrieven en zij zo hardhandig optraden dat zij zelfs jouw broer met een bijtende vloeistof toetakelden, dan hadden ze naar alle logica jouw vader gedood vanaf het moment dat ze hem vatten (CGVS 14/10495 I p.10; zie map 'documenten'). Een ander gegeven dat geen steek houdt, is dat jouw vader tot aan jouw vertrek (en dus na zijn gevangenschap) zijn werkzaamheden voor de Amerikanen zou hebben verdergezet, hoewel net dat werk er beweerdelijk voor gezorgd had dat een van zijn zonen met brandwonden in het ziekenhuis belandde en uiteindelijk het land moest ontvluchten (CGVS p.14). Het financiële argument weegt opnieuw allerminst op tegen de grote risico's voor hemzelf en de rest van jullie gezin (CGVS p.26-27). Met dit alles in het achterhoofd kan trouwens niet alleen de handelswijze van je vader, maar ook die van je moeder niet overtuigen. Zo stelde je dat jij je vader pas voor het eerst inlichtte over jouw persoonlijke problemen met de taliban toen je reeds drie keer bedreigd was, zo'n 5 à 6 maanden nadat die bedreigingen begonnen waren (CGVS p.21). Gevraagd of je moeder hem eerder had proberen te contacteren (al dan niet met behulp van iemand anders) om hem daarover in te lichten, verklaarde je van niet (CGVS p.21), wat niet aannemelijk is gezien alle eerdere gebeurtenissen. Hetzelfde geldt voor jouw verklaring als zou je moeder na het eerste dreigement gewoon gezegd hebben dat je je geen zorgen moest maken (CGVS p.20). Verder kan nog worden gewezen op het vreemde gegeven dat de taliban er, na hun eerste twee dreigementen tegen jou, telkens meer dan een maand tijd lieten overgaan alvorens opnieuw iets van zich te laten horen (CGVS p.18-19). Nochtans hadden zij jouw dorp onder hun controle hadden en hadden zij veel daadkrachtiger kunnen optreden (CGVS p.8). Dat zij ten tijde van hun laatste twee dreigementen tot aan jouw huis kwamen om te vragen waar je vader was, maar zij jullie huis zelf niet binnen gingen, bijvoorbeeld om te verifiëren of hij niet thuis was, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van al deze incidenten (CGVS p.20).

Het CGVS stelt bovendien verschillende tegenstrijdigheden vast binnen jouw asielerklaringen. Hoewel jij op het persoonlijk onderhoud aangaf dat de taliban jou driemaal kwam aanspreken, en hierbij de eerste en tweede keer zeiden "als je geen informatie geeft over je vader zullen we je niet zomaar laten" (CGVS p.18-19, p.29), verklaarde je bij DVZ iets anders. Je werd verschillende keren bedreigd door de taliban met dreigbrieven, zo zei je toen, maar men was jou nooit persoonlijk komen bedreigen (zie vragenlijst). De argumenten dat je je niet herinnert wat je bij DVZ verklaard hebt en dat je toenmalige tolk zei dat je snel moest antwoorden zodat het interview sneller gedaan was, zijn weinig ernstig en kunnen niet overtuigen (CGVS p.27). Dat er bij DVZ werd gevraagd om samenvattend de feiten die leidden tot je vertrek weer te geven, biedt immers geen verklaring voor het gegeven dat je later in de procedure met een volledig andere versie op de proppen komt. Het gaat hier per slot van rekening om de kern van jouw asielmotieven. Daarnaast waren ook jouw verklaringen over de situatie van jouw familie na je vertrek, niet eensluidend. Je verklaarde slechts één paternale oom te hebben (CGVS p.16) en ook dat hij degene was die jouw reis uit Afghanistan regelde (CGVS p.28). Hij zou momenteel pal naast het huis van jouw moeder en zussen in het dorp wonen en je wees nog op zijn behulpzame karakter: "als er iets is, helpt hij ons" (CGVS p.28). Jou vervolgens gevraagd of jouw familie nog problemen met de taliban kende na jouw vertrek, beweerde van niet en haalde je het argument aan dat er "geen man bij jullie thuis woont" en dat voornoemde oom tegen je moeder en zussen zou hebben gezegd "trek jullie plan maar en steek ons niet in de problemen" (CGVS p.29). Dat jouw verklaringen niet consistent zijn, moge duidelijk zijn. Een andere tegenstrijdigheid die zich stelt, en die de geloofwaardigheid van de beweerde problemen van jouw gezin eveneens ten stelligste ondermijnt, houdt verband met de eerder vermelde aanval op H.(...). Gevraagd wat hij had meegemaakt voor zijn vertrek, gaf je eerst een resem nietszeggende antwoorden, om pas na herhaaldelijk doorvragen enkel te kunnen zeggen dat hij mondeling bedreigd werd en dreigbrieven ontving (CGVS p.25). Toen het CGVS jou daarna vroeg of de taliban ooit geweld gebruikte tegenover je broer, moest je het antwoord schuldig blijven (CGVS p.25). Even later geconfronteerd met het gegeven dat dat

volgens H.(...) wél gebeurde en gevraagd hoe ze hem precies aanvielen, bleef je vreemd genoeg zeggen dat je dat niet wist en, vervolgens geconfronteerd met zijn relaas over de aanval met een bijtende vloeistof, bleek jouw antwoord nog verbazender: “ik heb het gezien op de rechterhand van mijn broer dat hij een litteken heeft, dat zijn vel was weggefallen door iets maar ik weet niet door wat, en ik heb het ook niet gevraagd” (CGVS p.25). Indien H.(...) hier werkelijk slachtoffer van werd en jij in de nasleep daarvan ook problemen kreeg met de taliban, kan op geen enkele manier worden aangenomen dat jouw moeder, jouw oom of je broer zelf – bij wie je nota bene inwoont hier in België (CGVS p.4) – daar nooit over zouden hebben gesproken met jou, zelfs niet in de aanloop van jouw persoonlijk onderhoud in kader van jouw asielprocedure.

Tot slot, maar niet in het minst, wenst het CGVS nog te wijzen op informatie van de DVZ waaruit blijkt dat jouw broer H.(...) inmiddels gehuwd is met een Afghaanse, genaamd (...), en dat zij op 13/04/2022 vanuit de Belgische ambassade in Islamabad een Belgisch visum heeft aangevraagd zodoende jouw broer in België te kunnen vervoegen. Deze visumaanvraag werd evenwel geweigerd op 10/10/2022. Uit de gegevens van DVZ, waarvan een kopie werd toegevoegd aan jouw administratief dossier, blijkt dat het huwelijk tussen H.(...) en bovenstaande dame op 22/07/2021 plaatsvond en dat jouw broer op dat moment gevestigd was in Kaboel, hetgeen bijzonder opvallend is (zie vertaling huwelijksakte ‘marriage certificate’ en ‘particulars of the bridegroom’ in map ‘landeninformatie’). De vaststelling dat jouw broer teruggereisd is naar Afghanistan en daar was op een moment dat jij volgens je verklaringen onderweg was naar België (CGVS p.29-30) na een vertrek uit dat land vanwege problemen met de taliban waar hij ook betrokken bij was, toont opnieuw aan dat het relaas dat jij op het CGVS bracht, (...), over de hele lijn bedrieglijk mag worden genoemd.

Gelet op voorgaande overwegingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de tewerkstelling van jouw vader en ook niet aan de problemen die hij en de leden van zijn (...) daardoor hebben gekend. Er kan daarom evenmin worden aangenomen dat jouw vader momenteel verdwenen zou zijn (CGVS p.14; zie ook vragenlijst). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat jijzelf, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, niet meer zou kunnen rekenen op de ondersteuning van een familiaal netwerk ter plekke.

De documenten die jij indiende kunnen niet leiden tot een ander besluit. Aan de twee dreigbrieven kan geen wezenlijke bewijswaarde worden toegekend gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om een dergelijke tekst te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Dergelijke stukken hebben enkel waarde wanneer zij worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Daarenboven blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. Omwille van deze reden vormen ook de kopieën van een werkbadge en aanbevelingsbrief, die aan jouw vader zouden toebehoren, op zich geen sluitend bewijs voor zijn beweerde werkzaamheden voor de Amerikanen. Temeer het slechts kopieën betreffen, waarvan de herkomst al helemaal niet kan worden nagegaan, en jij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde over de inhoud ervan (zie supra), wat doet vermoeden dat het in deze daadwerkelijk om frauduleus verkregen stukken gaat. Je verklaarde voorts nog over een (kopie van een) Afghaanse taskara te beschikken maar je diende deze na afloop van het persoonlijk onderhoud niet in aan het CGVS, hoewel jou dat gevraagd werd (CGVS p.23-34). Hoe dan ook zou die enkel jouw verklaringen omtrent jouw nationaliteit, identiteit en herkomst kunnen ondersteunen, elementen die niet ter zake doen in onderhavige beslissing.

(...) Er moet worden aangestipt dat het loutere feit dat jij familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België, niet tot gevolg heeft dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om aan jou ook een internationale beschermingsstatus te verlenen. Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Bijkomend wijst het CGVS erop dat de veiligheidssituatie in Afghanistan fundamenteel gewijzigd is ten opzichte van het ogenblik van het asiilverzoek van jouw broer H.(...). Verdere toelichting daarover staat beschreven, en kan je lezen, in de paragrafen verderop in deze beslissing (zie infra). De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling jou niet kan worden toegekend.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij aanvoert een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Voor verzoeker kan het niet volstaan te verwijzen naar de verklaringen van zijn broer om te stellen dat ook zijn verhaal ongeloofwaardig is aangezien elk verzoek om internationale bescherming onafhankelijk dient te worden behandeld.

Daargelaten de vraag of verzoekers broer ten onrechte de vluchtelingenstatus werd toegekend, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zelf verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud uit Afghanistan te zijn vertrokken omdat hij problemen kreeg vanwege zijn vaders tewerkstelling bij de Amerikanen.

Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Elk verzoek om internationale bescherming wordt dan ook individueel beoordeeld.

In casu oordeelde de commissaris-generaal terecht dat er in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op ernstige schade kan worden vastgesteld en dit gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen.

Los van de verklaringen van verzoekers broer werden er doorheen verzoekers eigen verklaringen verschillende ongeloofwaardigheden vastgesteld.

Verzoeker vraagt hiervoor meer begrip op te brengen voor zijn jeugdige leeftijd enerzijds en minder waarde toe te kennen aan de verklaringen bij de aanmelding als niet begeleide minderjarige en later op de Dienst Vreemdelingenzaken omdat het kader en de doelstellingen van de eerdere gehoren in niets vergeleken kunnen worden met de omstandigheden waarin specifiek opgeleid personeel bij het Commissariaat-generaal de gehoren in goede banen leidt.

Verzoeker licht evenwel niet toe op welke wijze dit algemene betoog zijn verklaringen in een ander daglicht zou kunnen plaatsen. Hiermee wordt geen verduidelijking gegeven voor de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen met betrekking tot het geheel aan verzoekers verklaringen en neergelegde documenten met betrekking tot het beroep van zijn vader en de bedreigingen van de taliban, waarop zijn nood aan internationale bescherming is gebaseerd.

Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de procedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de gestelde vragen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel hebben een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij essentiële elementen, zoals het beroep van zijn vader dat volledig gerelateerd is aan de problemen waarvoor hij thans om internationale bescherming vraagt, concreet kan duiden, alsook eenduidige verklaringen kan afleggen over de precieze bedreigingen van de taliban. Verzoeker toont niet concreet aan, noch blijkt uit het administratief dossier, dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet in de mogelijkheid werd gesteld of op enigerlei wijze verhinderd werd hier duidelijk melding van te maken. Overigens stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing evenzeer is gesteund op verschillende

tegenstrijdige verklaringen tijdens verzoekers persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarvoor verzoeker geen enkele valabele verschoning biedt.

Waar verzoeker meent dat zijn verklaringen verklaard kunnen worden door zijn jeugdige leeftijd, dient te worden opgemerkt dat zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij desbetreffend correcte en duidelijke verklaringen kan afleggen. Deze elementen raken immers de kern van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet meer coherente informatie heeft omtrent het beroep van zijn vader waarop hij zijn verzoek aan internationale bescherming steunt noch de bedreigingen van de taliban op coherente wijze kan weergeven.

Ook van adolescenten mag verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun verzoek om internationale bescherming, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven. Verzoekers leeftijd kan zijn onwetendheid en vaagheid dan ook geenszins verschonen. De vastgestelde onwetendheden hebben ook geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een geponde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve hem het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

Verzoeker stelt dat hij in geval van terugkeer zal opgemerkt en negatief gepercipieerd zal worden en dit omdat hij onderweg en naar aanleiding van zijn verblijf in België een persoonlijke ontwikkeling heeft doorgemaakt die hem moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens- en maatschappijvisie mijlenver verwijderd heeft van het kader zoals dat door het de facto talibanregime wordt ingericht.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afgaanse samenleving voor personen met het profiel van verzoekende partij en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders oordelen.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische

waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze

negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. De duur van zijn verblijf in België sinds december 2021, is verder zo kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan nooit elders heeft gewoond (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7) en in Afghanistan naar school en de moskee is geweest (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, 9) en dat hij sinds het voorjaar van 2023 bij zijn negen jaar oudere broer inwoont, die erkend vluchteling is (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4; Verklaring DVZ, vraag 18).

Uit de aanvullende nota die verzoeker neerlegt blijkt overigens dat verzoekers broer het pleeggezin vormt waarin verzoeker als pleegkind werd opgenomen.

Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op vijftienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij ook een deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van bepaalde waarden en normen, in Europa doorgebracht. Verzoeker laat echter na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Met een verwijzing naar zijn loutere verblijf in Europa, en integratie alhier, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Verzoeker maakt in de door hem neergelegde aanvullende nota weliswaar melding van het feit dat hij bij zijn broer woont, die de Belgische nationaliteit heeft, dat hij een attest neerlegt van zijn scholing en waarin verwezen wordt naar zijn brede maatschappelijke interesses en engagement, alsook dat hij gewerkt heeft en aan sport doet in collectieve structuren en nu een traject duaal leren in Antwerpen volgt voor bandenmonteur zoals ook blijkt uit de neergelegde stukken.

Het komt aan verzoeker toe aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijnen hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïsoleerd/vervolgd. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker weliswaar dat hij ondertussen twee jaar in België verblijft en volledig verwesterd is. Losstaand van de vaststelling dat hiervan geen bewijsstukken worden voorgelegd, moet alleszins worden vastgesteld dat deze elementen op zich nog niet voldoende zijn opdat kan worden aangenomen dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft dan wel dat hij als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn

gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Minstens concreetiseert verzoeker onvoldoende waarom deze elementen wel zodanig zwaarwichtig zijn dat dit wel zo is. Een verdere concretisering en uitdieping van deze elementen ontbreekt. Hierbij wordt ook nog opgemerkt dat verzoeker het pleegkind is van zijn oudere broer, waardoor een zeer rechtstreekse link met het leven in Afghanistan behouden blijft. Het feit dat verzoekers broer thans de Belgische nationaliteit zou hebben, werpt hier geen ander licht op.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de

impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.5. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF